

τημα γιατί... γιατί δε μελετήσανε. Μπορεί ο κ. Παππαγεωργίου νάναι βαθύς έλληνοιστής κι άναγνωρισμένος, μα βεβαίωτατα τó ζήτημα δέν τóχει μελετημένο και δέν έχει και πολλά άλλα πράματα ακόμα μελετημένα. Αυτό φαίνεται και στους δύο από τόν τρόπο, τó ύφος κι από τά παιδιακίσια έπιχειρήματά 'τους.

Πολύ μεγάλη ιδέα θάχουνε για τή σοφία τους και μικρή για κάθε τί πού δέν είναι εγώ τους, πού είναι άλλος. Κ' έμεις άηδιάζουμε ν' άπαντούμε σέ παιδιακίσια έπιχειρήματα. Ότα μελετήσουνε τó ζήτημα και άρματωθούνε με πλούτο ιδεών και έπιχειρημάτων πού μπορούνε νά λογαριαστούνε σέ συζήτηση, τότες μπορεί νά κάνουμε κ' έμεις κέφι για συζήτηση.

Με λίγα λόγια, παρατήρησα ένα σταθερό φαινόμενο στους περισσότερους από μ'εσ' που προσέχανε στο ζήτημα και παραδεχτήκανε άκέραιο τόν Ψυχισμό. Παρατήρησα δηλαδή πώς ή εξέλιξή τους παρουσιάζει τ'άκόλουθα τρία στάδια :

1ο στάδιο : Παραδέχονται τήν άρχή, μα βρίσκουνε πώς σέ πολλά τó παραξήλωνουνε οί Ψυχισμοί. Ζητούνε βλοπό συμβιβασμούς και μέσους όρους. Είναι ή στιγμή πού ή φυσική άδράνεια φερει τó ακούφο τής λεγόμενης καλαιστησίας.

2ο στάδιο : Όσο ή προσοχή γυμνάζεται και πολύνει, τόσο γίνονται λιγότερο συμβιβαστικοί, ως πού τέλος παραδέχονται όλη τή λεπτομέρεια γιατί μόνο εκεί βρίσκει τó μυαλό και ή ψυχή τού τεχνίτου τήν πωθητή άρμονία, τήν άπόλυτη καλαιστησία (έ! τί πάει νά πη πάλε τούτοι; θά ρωτήσουνε κάποιο δάσκαλο πού από άρμονίες και τέχνες λίγο σκαμπαζουνε).

Σαυτό τó 2ο στάδιο όποιος βρίσκεται, έχει άκράτητη όρμη νά συζητά, νά γκρεμνξ τά μπόσικα έπιχειρήματα πού πάντα με τó ίδιο καλοϋπιφουρνίζουνε οί εύκολοι πατριώτες και οί σοφοί φρουροί κάθε νεκροπαράδοσης.

3ο στάδιο : Πλημμυρισμένοι άπ' τó φώς μιας άπλής αλήθειας και βέβαιου άπ' τήν ιστορική πείρα πώς πάντα οί απλούστερες αλήθειες και ευεργετικώτερες κατατρεχτήκανε από τή στενοκεφαλική κι από τήν άνίκητη άπροσεξία τó ναθρώ κεφαλιώνε, άηδιάζουμε κάθε σηζήτηση.

Χαμογελούνε όμως βλέποντας άντικειμενικά (έλλο δύσκολο πράμα για ρωμαϊκό μάτι) και πραγμα-

τικά πώς ή αλήθεια τó δρόμο της τόν κάνει σιγά σιγά μα σίγουρα.

Τού κάκου φωνάζουνε ! τού κάκου βρίζουνε ! έρχονται ! έρχονται ! και... έρχονται !.. Ρίξε μια ματιά στη φιλολογία μας και στον τύπο μας τά 20 τελευταία χρόνια και θά τó διής.

Αυτά όλα είπαμε πώς θά προσέχανε πρώτο. Τώρα...

Δεύτερο : θά προσέχανε στις «Σκιές» μου πώς μέσα στους φτωχούς μου στίχους κινείται κάποια ψυχή πού τυραννξ ή αιώνια κρυμμένη αλήθεια, μια ψυχή πού μπορεί νά μ'ην πέτυχε νά ξετυλίξη μ' άφεγάδιαστη όμορφιά τά όράματά της, μα πού, βέβαια, ελλειρινά έννοιωσε τή συγκίνηση κάποιας βαθύτερης και δυναμικώτερης ζωής άπ' τήν καθημερινή. Και τότες θά συλλογιούντανε πώς ό ποιητής τους, πού κάθε άλλο δείχνει στους στίχους του παρά λαφράδα, θάχε κάποιον λόγο νά τά συνταιριάξη και νά τά γράψη όπως τάγραψε· άν όχι άλλο, βέβαια όμως κάποιον λόγο άξιο προσοχής. Και τότες θά προσέχανε και θά βλέπανε, άπ' τά δύο παραθυράκια πού λiew στα λίγα λόγια μου, στο τέλος, θά βλέπανε τó πέλαγο τής ψευτιάς, τής γραμματικής, τής καλαιστητικής κι ό,τι δήποτε-αλλοίως, πού πνίγονται οί ίδιοι και πολεμούνε (ας πώ με καλή πίστη;) νά πνίζουμε και τής νέας γενεας τó ζύπνημα.

Με λές πώς έκανα άσκηση τά γράψω τά λίγα λόγια. Βέβαια πώς ή δέν τάγραφα, οί φίλοι μπορούσανε νά παινίσουνε κάπως τó βιβλίον. Άν έβαζα μάλιστα και τέσσερα-πέντε ν και δυό-τρία σθ και φθ και κτ, ίσως θά με παίρνανε και για δείγμα άμειωμένου δημοτικής λiαν άφισιαμένης τού εκχευδαϊσμένου Ψυχοπαλλικου ιδιώματος!!

Τis παινεσιές τους άς τις κρύψουνε για άλλους. Έγώ σέ βεβαιώνω πώς δε γράφω για παινίσματα. Νοιώθω πώς βρίσκουμε σ' έναν κόσμο έπίσημο και σοβαρό, μ' όλο πού βρίσκεται στον ίδιο κι ό κύρ Μπότης. Όλα μου κάνουνε μια βαθειά έντύπωση και ή ζωή μου, είτε κλαίω είτε γελώ είτε αγαπώ είτε μισώ είτε εργάζομαι τó και τó είτε γράφω ρυθμούς, είναι μια άναγκαία αντίβωλια τού εγώ μου πού μου επιβάλλεται από κάποιο μυστηριώδικο και άναγκαίο νόμο. Σάνα μου φαίνεται πώς αυτό είναι αληθινή ποίηση τής ζωής, άδιάφορο πόσα γράδα δείχνουνε οί στίχοι μου, πολλά λίγα, μικρά μεγάλα.

Κάμποσα σ' έγραφα για νά μη χολοσκάνης.

Και τó κάτω τής γραφής καλύτερα νά γίνεται λόγος για τήν ιδέα. Η ιδέα δείχνει πώς ζή. Η ιδέα πάντα θά κερδίση. Τó νά χάσω προσωπικά εγώ στή γνώμη μερικόνε (και τί γνώμη!) δέν πειράζει.

Πάντα εγώ μένω άνάλλαχτος και πάντα με τήν ίδια αγάπη σέ φίλw

Ο άνιψιός σου ΔΗΜΗΤΡΟΣ ΤΑΝΤΑΛΙΔΗΣ

Ο ΕΡΩΤΗΜΕΝΟΣ ΒΟΣΚΟΣ

Πόνου στή γλόση, δόλολευκοι πού τήν πλουμίζουν κείνοι, Σέ ρέμα πλάι πού άπ' τó βουνό δροσάτο κατεβαίνει, Γυμμένο τó βοσκόπουλο χίλια τραγούδια χύνει, Δαλώντας τή φλογέρα του τήν πολυαγαπημένη.

Μα τώρα τί γλυκούς σκοπούς πού χύνει στον άέρα Κι αντίλαλουνε τή βουνά και τά λαγκάδια πέρα. Τis φεγγαρόλουστες βαθειές νύχτες τού Άπριλιούμην Γλυκότερο τó ερμηκόν άηδόνι δέ λαλεί.

*Α, τή βοσκούλα τραγουδά τή μαυρομάτα τώρα, Στου ροδιωμένου δειλινοῦ πού έφες τή γλυκειάν ώρα Στή στράτα συναπάντησε πού από χωριό παγαίνει,

Και κεί δειλά στή μοναξιά, κοντά στήν κρόα-βρόση Στό μάγουλό της τρέμοντας πρώτο φίλι έχει άφίσει, *Α, τή βοσκούλα τραγουδά τήν έρωτοπλασμένη.

N XANTZAPAS

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Δ. ΦΙΛΙΟΥ: Έλευσίς. Μυστήρια έρείπια και μουσειον αδιής (μετά πολυχρόνου διαγραφίματος). Έν Άθήναις τύποις Η. Δ. Σακελλαρίου 1906. Σχήμα 8ο μικρό. Σελ. 126.

Ο κ. Φίλιος, ό συγγραφέας τούτου τού βιβλίου, πού με πολλή χαρά συσταίνουμε στους άναγνώστες τού Νουμά, είναι ό αληθινός Έροφάντης μας για τά έρείπια τής Έλευσίως. Δέκα κι άπάνου χρόνια ό σοφός άρχαιολόγος κατέγινε στήν άνασκαφή τής Έροφής Πόλης των άρχαίων κ' είχε τήν πεντακκαλη τύχη νάποτελειώση ζήια και τιμημένα τó έργο πού φανταστήκε κι άρχίνησε ή Έταιρεία των Dilettanti και ζακολούθησε βραδύτερα ό γαλλος άρχαιολόγος Lenormant. Ο κ. Φίλιος μ'εσ' έτοιμάζει—δουλεύοντας μ' έπιμονή αληθινού Βενεδικτινού πολλά τώρα χρόνια—γενικό και μεγάλο έργο για τήν Έλευσίνα, πού όλοι μας όσο έχουμε καταμα-

Κ...Δηλαδή, τού Ήκυριου ή τής κυρίας τάδε. Όνομα όμως δέν έβαζε. Μπαρό του, συλλογίστηκε ή Κατινούλα, έτσι δέ με κόφτει. Βλέπεις, και τó κάτι εκείνο πού τής γύρισε ή Λουίζα, τί όμορφα πού τó γύρισε. Καλέ, τού λόγου τους φτειάνουνε λέξεις δικές τους, πού σου λένε ό τι τούς περάσξ και δέν κοκκινίζεις. Ωστόσο περίεργα νά παίρνουνε τήν προσοχή τους τέτοιες άνοστες δουλειές, νά σου ξετάζουνε τó νερό σου ! Σημειώνουνε και τήν 'Ηλιμία...Τριάντα χρονώ. Δέν τó ξέρανε όμως κ' ή γραμμίσσα έμνησκε άδεια. Σου βωπούνε φαίνεται και τί ζητάεις; Βάρος προσεγγιστικό. Δέν τó μνημονέβανε ούτε τούτο. Πού νά πάνε τώρα νά τή ζυγίσουνε; Νά σου πάλε, παρακάτω από τó βάρος, και τά χοντρά τά γράμματ'α Γνωρίσματα φυσικά. Ός έδώ τυπωμένα όλα. Κι άμέσως άρχινούσανε φαρδιά πλατιά τρεις στήλες άραδιαστές, οί δυό πρώτες τυπωμένες, ή τρίτη χειρογραμμένη. Για νά δώμε. Η τρίτη σου ξεδιάλυσε και τó λεγόμενο.

Κανονικά σημάδια. Τó ξεταζούμενο ούρο Ποσό των 24 ώρω 1100 ως 1400 κ. εκ. στ. μ. Όψη Διάφανη Θολούτσικη Χρώμα Κίτρινο λεμονί. Κίτρινο κεχλιμπαρί. Μυρουδιά Sui generis. Κωνονική.

Κατακόθισμα. Διόλου ή λίγο. Μπόλικο. Αίματουδερό Αντίδραση Καθαρό όξυούχο. Όξυούχο λαφριά. Πύκνος ως +150 1020 1020

Παρέκει μιλούσε για Προσδιορισμό διαλυμένων ούρων, Υλικό άνεξάμιστο, Υλικό μεταλλικό, Υλικό όργανικό, με σωρό μικροτυπωμένες έρμηνείες, πού γρ' δέν έννοιωθε. Δέ θά είχε τίποτις άπ' άφτά, μήτε διαλυμένη ούσία, μήτε άνεξάμιστο, μήτε μεταλλικό, μήτε όργανικό ύλικό, άφού τίποτις άντίκρου δέν έγραφε. Η Κατινούλα τάγνωσε πώς ή Λουίζα πλέρωσε μόνο για μισή άνάλυση, έπειδή δέν τήν άρωσε ό Πέτρος νά κάμη σωστή, συβιβάζοντας έτσι τó πάθος με τή φιλαργυρία, ίσως και με κάποιαν αγάπη τής άδερφής του, για νά μη βάλη τάχα ό φαρμακικόπωλης τά κακά με τó παραπάνω.

Τής φάνηκε όμως τής Κατινούλας πώς είδε και κάτι άχαμνό στό χαρτί και μια λέξη τής χτύπησε τó μάτι. Έλεγε τó χαρτί, με χοντρά τυπωμένα γράμματ'α—σημαντικό πρέπει νάτανε—

Ανώμαλα στοιχεία στην μέση τής γραμμής κ' ύστερα διάβασε: Λεφκάδι. — Ζητήθηκε με διάφορες Παρουσία γνωστές ένεργείες. Τά-Τόλιτρο 1γρ. 20 νάλογο ποσό γυνάστηκε.

άφου έληξε μέσο ζέσης, άφού Τών 24 ώρω ουσουρώθηκε κι άφού ξεράθηκε. Αποτέλεσμα.

Για τó λεφκάδι κάπου άκουσε. Είναι σάν τά σπράδι τού άβγού. Τά αίμα γίνεται νερό. Πλάγι ή γαλακτής από λεφκάδι πέθανε πέρπι. Μα πώς νά τής κατέβηκε τέτοια κακή άρρώστια; Δέν μπορεί. Άφτηνης ξεναντίας, αίμα γινότανε τó νερό της. Δέν είχε και πολύ λεφκάδι, 1 γρ. 20. Τί σημαίνει; Γλώσσασμα τουλάχιστο δέν τής βρήκανε. Δέν τó κάτεχε τί πράμα είτανε· τμησιώσανε όμως με τó μελάκι. Άπουσία. Χολή, τίποτα. Κι ωςτόσο άρκετά χολότανε μέρα νύχτα. Γύρισε τó φύλλο. Έδώ μόνο τυπωμένα έδλεπε, πρώτα πρώτα

Κανονικά στοιχεία. κατόπι άράδει άράδα και με κάμποσα ξηγήματα για τó καθένα. Ούρία...Ούρικόν όξύ... Άλάτια φωσφορικά... Χλωρούχα σώματα. Σά νά δυσχεροστήθηκε πού από τά κανονικά, τά συνηθισμένα μας δέν τής άνακλήψανε κανένα στο μπουκαλάκι. Ένας Πίνακας συγκριτικός, άδειος και τούτος. Άλήθεια πού σου κοπάνιζε τά ίδια, Ούρία κι άλλα παρόμοια. Είπε μέσα της πώς ίσως δέ θά χρειάστηκε νά τής τάνάλυσουμε άφτά,

γευθή από τον 'Αρχαίο Κόσμο περιμένουμε μ' ένα δικιον πόθο. Το βιβλίο που δημοσίεψε τώρα είναι καθώς λέει «χάρι των πολλών», και το είχε τυπώσει γαλλικά στα 1896. Η 'Ελληνική όμως αυτή έκδοση έχει γίνει σύμφωνα με τα πιο νέα πορίσματα της 'Επιστήμης κ. κ. Φίλιος μιλεί σε δαύτη όχι μονάχα με την αυθεντικότητα του σόφου, αλλά και μ' ένθουσιασμόν Ιεραποστόλου μίας 'Υπερκαλής Θρησκείας, που προσπαθεί να εμπνεύση την αγάπη προς τα λείψανα της 'Αρχαιότητας και τη λατρεία προς το 'Αρχαίο Πνεύμα, τον άγρον πατέρα του Μεγάλου, του 'Ωραίου και γάληθρου Καλού. Και σε πολλά μέρη υψώνεται ο αρχαιολόγος σ' αληθινόν ποιητή και μάς μιλεί εμπνευσμένα για τις τελετές των 'Ελευσινίων, και μάς ζωγραφίζει ακόμη μ' ωραία χρώματα τη φύση την περίμορφη της 'Ιερής Πόλης, που και ρημαδισμένη, καθώς τώρα βρίσκεται, δε φέρνει στην ψυχή μας τη σκέψη του θανάτου και της καταστροφής, αλλά φωτιστόλουστη, με φόντο την ένδοξη θάλασσα της Σαλαμίνας, και τα γραμμένα γύρω βουνά, γλυκοτραγουδάει παντοτεινά το τραγούδι της Ζωής.

ΝΙΚΟΣ Α. ΒΕΗΣ

Ο ΤΙ ΘΕΛΕΙΤΕ

Μερικοί από τους τίτλους που χάρισαν οι φημερίδες στο Γεννάδιο: Τέκνον της πατρίδος—ο μεγάλος άνδρας—ή αποθέωσις του Γενναίου — ο ένθουσιάζων ύποψήφιος κτλ.

— Μπορούσαν να τον πούν ακόμη ο τυποποιόδελτος Γεννάδιος, καθώς μπορούσε και ή άφεντιά του να πεί τις φημερίδες μς ο Γενναδιόχτυπημένος τύπος. 'Όσο για το άγορασμένος τύπος που φωνάζουν μερικοί, είναι χοντρή, συκοφαντία.

— Ο κ. Γεννάδιος κ. κ. δε βγει βουλευτής, δε θα χάσει τίποτε αφού αποθεώθηκε δίχως λόγο (έξόν τους λόγους που'θαλε) την Τετάρτη βράδι κι αφού κέρδισε—ή άζήρασε άκριτά—τόσα τιμητικά έπιθετα. Τιμή του πάντα και καμάρι του που την πρώτη ρητορική ψυχρολουσία τη δέχτηκε στην 'Αθήνα από τον κ. Κ. Οικονόμου, δημοσιογράφο και διδάχτορα του δικαίου, καθώς γράφανε οι φημερίδες.

— Στην Αίγυπτο, μαθαίνουμε, έπεσε φοβερή φιλολογική άκρίδα, Κουρούπη, Βώκος, 'Ανοτήπουλος κλπ. 'Αλλοίμονο στα κεμέρια των όμογενών.

— Ο Νικ. Βέης μάς ετοιμάζει μεγάλο ρομάντζο (όχι βέβαια ιστοριοδικό, ούτε με παραπομπές, με ζωντανό και λυρικώτατο) με τον τίτλο «Πεθαμένη 'Αγάπη».

δηλαδή πως δεν είναι και τόσο άβρωστη. Φτάνει πιά, λέει, κ' ή φασκιρία για ένα νερό. Στο τέλος παρατήρησε και κάτι μεγάλα γραμματα, μα φίλά και σα λιγνούτσικα. Μικροσκοπική εξέταση στο κατακόθισμα. Και πάλε μια σημειωσούλα με το μέλαν: Αιματίτες πολυάριθμοι. Κάμποσα λεφκοκύταρα. Λεφκοκύττα, λεφκαδι, θά μιλάζουνε. Τα είδαμε και πιό άπάνω. Αίματινες, αίμα, το ήξερε δά πως το αίμα της έβραγε. Δε θάσπασε όμως τάντερό της, είδεμ ή θά τ'έλεγε το χαρτί. 'Αφού τα βάλανε κάτω κάτω, στο τέλος της δέφτερης σελίδας, δε θά είχανε και πολλή σημασία. 'Ετσι, για να πεσώσουνε την ανάλυση.

Την ίδια έντύπωση δώσανε και στη Λουίζα τα γραφτά. Πήγε μια στιγμή και τάδειξε του άνδρός της, μ' ένα: Βλέπεις! σα να τ'όφταιγε κείνος με τη φιλαργυρία του που δεν είχε τίποτα ή Κατινούλα. Ζεματίστηκε κι ούτε της έμελε πια που θα τα ξεμυστερεφτή τώρα ή ύψη της στην κυρία. Ντρεπότανε άξαφνα και το γιατρό, να τρέξη, να πλερώση κιάλας, για τέτοιες κουβέντες, αν και της άρεζε κάπως το Λεφκαδι. Μα ή σκρόφα της γιαγιάς της λεφκαδιασμένη δεν είτανε, για βέβαιον, και βαρέθηκε.

— 'Ο άρχηγός Βέης το ρομάντζο του θάν το τυπώσει στο «Νουμά».

—Κ' ή άφημερίδα «Κούμα» που βγαίνει στην Κύμη τάβλε με τον «'Αθρόπινο μηχανισμό» της κ. Πικραύσκου. Να μείνει πίσω μαθές από τις σημερίδες της 'Αθήνας και λόγου της; Μπρά! ο Θεός να φυλάξει!

— 'Από ένα έκλογικό τραγουδάκι, που δεν τραγουδήθηκε ακόμη μα δημοσιεύτηκε στην «'Ακρόπολη», ξεσηκώνουμε αυτό το στίχο:

«Στο Γεννάδιο όλη μέρα δίνετ' άσπρο πέρα-πέρα».

— Φαντάσου κατ'έξιν, να ψηφίζεις όλη μέρα το Γεννάδιο!

— Στο δεύτερο τραπέζι τους οι χοροτάχοι θάχουνε, μαθαίνουμε, και σανό, αν κι ο σανός δεν έλειψε και από το πρώτο τους τραπέζι με τους λόγους και τις εξουπάδες του κ. Φιλάρτου.

Ο ΙΔΙΟΣ

ΒΑΡΒΑΡΟΠΑΖΑΡΟ

«Πάσα κίνησις έν τη πόλει: και τους έξοχούς δήμους του νομού κατέστη άδύνατος».

«'Εστία» 16 του Γενάρη, σελ. 4, στήλ. 4 κατου κατου.

«'Η οικογένεια Λάιχ κατάγεται εκ Νορβηγίας και έγ κατασταθείσα εις Σκωτίαν πρό 300 έτών».

«'Αστ» 18 του Γενάρη, σελ. 1, στήλ. 5)».

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΙΚΟ

'Από Πέμπτη σε Πέμπτη.

'Υπουργός 'Εσωτερικών δ Ν. Καλογερόπουλος

Σκοτωμοί. 'Αθήνα 1, Περαιάς 1, 'Επαρχίες 6.

Λαθωμοί. 'Αθήνα 14, (κι άμάν άμάν!), Περαιάς 3, 'Επαρχίες 4.

Κλεψιές. 'Αθήνα 6, Περαιάς 1.

'Απαγωγές. 'Αθήνα 1, 'Επαρχίες 1, (ένας τραγοπάπας μιά παντρεμένη).

Ο ΦΟΝΟΓΡΑΦΟΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Ρ a r k. Liverpool και Κ. Δελ. 'Αλεξάντρεϊα. Λάβαμε τις συντρομές του 1907 και σάς εύχριστούμε.—κ. Γ. Κασιμ. 'Αλεξάντρεϊα. Λάβαμε τη συντρομή του 907 κ' εύχριστούμε. Το «Ταξίδι», Β'. έκδοση, που ζητάς έχει 4 φρ. χρ. Σου το γράψαμε, μα φαίνεται δεν έλαβες το γραμμα μας.—κ. Γ. Πετρο. Μιτυλήνη. 20—25 δρ. το τυπογραφικό φύλλο.—κ. Β. Πασχ. Κάϊρο, και Σ. Σ. 'Ελβετία. Λάβαμε τις συντρομές του 907 και σάς εύχριστούμε.

Η 'Αννα, σαν της έφερε ή Κατινούλα το χαρτί—φαντάζεσαι με τί τρόμο, που τόλμησε, λέει, να γυρέψη κι α' άλυση, να, ή Λουίζα το θέλησε—ή 'Αννα με το γλυκό της το χαμόγελο, της αποκρίθηκε πως πολύ ορόνυμα φέρθηκε ή Λουίζα, έβριζε μια ματιά στις δυό σελίδες, και με κάμπωση κρίση, άντς να διαβάξη πράματα που δεν τα καταλάβαινε και καλά, της είπε πως πρέπει να πάη στο γιατρό—και να μ'ην της νοιάξη για τους παραδες.

Ο κ. 'Αντρέας, όταν τάμαθε, ταράχτηκε, συλλογίστηκε την 'Ολια, μάλλωσε την Κατινούλα που τους τάκρυφτε τόσους μήνες, της είπε κι άφτός πως χωρίς άλλο να τρέξη στο κ. 'Αμάρο—του γιατρού της οικογένειας—πως ο κ. 'Αμάρος θα τη γιατρέψη, αφού τη γνώριζε από τότες που έβρώστηκε πρώτη φορά... τότες, κι άναστέναζε μέσα του με πόνο, γιατί τότες σήμαινε σα ζούσε ή 'Ολια. 'Επειτά, πήρε το χαρτάκι και σαν πρεσβύτης που είτανε, κάθισε το λονριό του στη μέση της μύτης, να μελετήση την ανάλυση. Ο κ. 'Αντρέας ήξερε θαρβώ από γιατρική όσο ήξερε κ' ή Κατινούλα. Μα ο κ. καθηγητής, συνηθισμένος από τα κείμενα, νόμιζε με τα σωστά του και με την ίδια μέθοδο, φτάνει να προσέξη, θα βγάλη το νόημα του

ΣΤΟΥ «ΝΟΥΜΑ»

το γραφείο και στο βιβλιοπωλείο του Σκαίτου (δδός Σκαίτου, αντίκρυ στη Βουλή), πουλιούνται ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ το ένα και 1,25 φρ. χρ. για το έξωτερικό, τάκόλουθα βιβλία: Του ΨΥΧΑΡΗ «'Εναίρο του Γιαννίρη» — του ΠΑΛΛΗ «'Ηλιος και Φεγγάρι»—του ΦΩΤΙΑΔΗ «Το γλωσσικό ζήτημα και ή 'Εκπαιδευτική μας άναγέννηση»—του ΕΦΤΑΛΙΩΤΗ «'Ιστορία της Γωρισσώνης», «Μαζώχρα και Βρονκόλακκος» και «Νησιώτικες 'Ιστορίες»—του Δ. ΤΑΝΤΑΛΙΑΔΗ «Οί σκιές μου»—του Χ. ΑΝΤΡΕΑΔΗ «'Ο Μέγ' 'Αλέξανδρος»—του ΠΑΝΤΕΑΗ ΧΟΡΝ «από 'Ανεχτήρητον (δράμα)»—του ΠΑΠΑ ΣΤΑΥΤΟΥ «'Εθρησκεία και Πατρίδα»—του ΣΤΕΦ. ΡΑΜΑ «Τα παλιά και τα Κνωσούρικ»—του Γ. ΑΒΑΖΟΥ «'Η ματιά»—του Δ. Η. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΥ «'Αζωτανόι και πεθαμένιοι» και «'Ο 'Ασωτος» (δράματα)—του ΛΟΓΓΟΥ «'Αίρας και Χλόη» (μεταφρ. Βουτιερίδη)—του ΕΥΡΥΠΙΑΗ «'Η Μήδεια» (μεταφρ. Παργαλιότη)—του ΣΟΦΟΚΛΗ «'Ο Αίας» (μεταφρ. Ζήσιμου Σιδάρη).

Η ΙΛΙΑΔΑ μεταφρασμένη από τον 'Αλεξ. Παλλή δρ. 2 και φρ. χρ. 2 1/2 για το έξωτερικό.

Ο ΑΘΡΩΠΙΝΟΣ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ της κ. 'Αλεξάντρης Παπαμόσκου, χρυσοδεμένος, δρ. 1 1/2 και φρ. χρ. 2 για το έξωτερικό

Του ΚΙΣΤΗ ΠΑΛΑΜΑ «'Ιαμβοί και 'Ανοπιστοι»—«Τρισέγγη»—«'Εράματα»—«'Ασάλευτη Ζοή», 6 δρ. άντις 12 που πουλιούνται στα βιβλιοπωλεία. Για τις 'Επαρχίες 6,50 και για το 'Εξωτερικό 7 φρ. χρ. δίχως άλλο έξοδο για τα ταχυδρομικά.

Το γραφείο του «Νουμά» προμηθεύει στους συντρομητάδες του 'Εξωτερικού όποια βιβλία του ζητήσουνε, χωρίς καμιά έξοριστή προμήθεια, έξόν τα ταχυδρομικά.

Τομοι περιεσμένοι του «Νουμά» πουλιούνται μοναχα του Β', Γ' και Δ' χρόνου 15 δρ. ή ένας. Του πρώτου χρόνου δεν υπάρχουν.

ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

'Εντοκοι καταθέσεις

'Η 'Εθνική Τράπεζα δέχεται έντόκους καταθέσεις εις τραπεζικώς γραμματικά και εις χρυσόν, ήτοι εις φράγκα και λίρας στερλίνας: άποδοτίας εις ώρισμένην προθεσίαν ή διαρκείας.

Αι εις χρυσόν καταθέσεις και οι τόκοι αυτών πληρώνονται εις το αυτό νόμισμα, εις δ έγένετο ή κατάθεση εις χρυσόν ή δι' έπιταγής άψευσε (chèque) επί του έξωτερικού κατ' έπιλογήν του όμολογούσου.

Το κεφάλαιον και οι τόκοι των όμολογιών πληρώνονται έν τη Κεντρική Καταστήματι και τη αίτήσαι του καταθέτου έν τοίς 'Υποκαταστήμασι της Τραπέζης.

Τόκοι των καταθέσεων.

Table with 2 columns: Duration (1 1/2, 2 1/2, 3, 4) and Interest rate (tois oio kat' etos dia katatheseis 6 μην, 1 έτ, 2 έτ, 4 έτ, 5 έτ).

Αι όμολογια των έντόκων καταθέσεων εκδίδονται κατ' έκλογήν του καταθέτου όνομαστικη ή άνωνομοι.

χαρτιού. Περίεγο πού ένδι άπόφραζε κάθε είδος φαπλαταρία, και μακαρότητα καμιά δεν είχε, πκρά ξεναντίας, ήμα σκούνταφε σ' ένα στίχο του Σοφοκλή του άγαπημένου, δεν τάκρυφτε μήτε στον έκφτό του και ξεστερη το μελογούσε πως δεν καταλάβαινε, ώστόσο δεν του πέρασε μια στιγμούλα πως στην ανάλυση τουλάχιστο θα δυσκολεφτή. Και πιο περίεργο ακόμη πού ο σοφός, ο καλλιεργημένος άνθρωπος κατάληξε άπράβληχτα στα συμπεράσματα όπου είχε κατασταλάξει πριν και ή Κατινούλα. Το αίμα βέβαια πως δεν του άρεσε. 'Ισως καμιά γυναικοκρβώστικα, της μήτρας ή τίποτσι άλλο. Τό κυριώτερο του φανηκε το λεφκαδι—το τρομερό έκείνο και το μόνο γνωστό του. Τα λεφκοκύταρα, μικρά πράματα. Η σημειωσούλα στο τέλος, έτσι, για να τα συγκραλακώση. Το λεφκαδιασμη έπρεπε να κοιτάξη ο γιατρός. Κι αφού τάποφάσισε, πρόσμενε ο 'Αντρέας να πάη στο γιατρό ή Κατινούλα και να μάθουνε έλοι τί τρέχει, δηλαδή πόσο καιρό θα βαστάξη, γιατί με τον κ. 'Αμάρο σίγουρα πως θα γειάνη. Καλός γιατρός και φίλος.

(άκολουθεί)